

DE AUTEUR VAN DE ZEVEN ZUSSEN

LUCINDA RILEY

DE VLINDERKAMER

XANDER

ROMAN

ADMIRAL HOUSE, SOUTHWOLD, SUFFOLK

JUNI 1944

‘Onthoud, lieverd, dat je een elfje bent, stilletjes over het gras zwevend met vleugels van gaas, klaar om je prooi te vangen in je zijden net. Kijk!’ fluisterde hij in mijn oor. ‘Daar, precies op de rand van het blad. Toe dan, vlieg!’

Zoals hij me had geleerd, sloot ik mijn ogen een paar seconden, ging op mijn tenen staan en stelde me voor hoe mijn kleine voeten zouden loslaten van de grond. Daarop gaf papa’s handpalm me zachtjes een zetje voorwaarts. Ik opende mijn ogen, concentreerde me op de hyacintblauwe vleugels en vloog de twee korte stappen die ik nodig had om mijn net over het fragiele, langwerpige blad van de vlinderstruik te werpen waarop het tijmblauwtje was neergestreken.

Gealarmeerd door het zuchtje lucht dat ontstond bij het landen van het net opende het blauwtje zijn vleugels voor zijn vlucht. Maar het was te laat omdat ik, Posy, prinses van de elfjes, het had gevangen. Ik zou het geen kwaad doen, uiteraard, maar slechts naar Lawrence, koning van het elfjesvolk – tevens mijn vader – brengen, die het zou bestuderen en buiten zou vrijlaten nadat het uit een grote schaal van de beste nectar had gedronken.

‘Posy, mijn knappe kind!’ zei papa terwijl ik door het gebladerte naar hem terugliep en hem trots het net aanreikte. Hij zat op zijn hurken, zodat onze ogen – waarvan iedereen zei dat ze zo op elkaar leken – elkaar ontmoetten in gedeelde vreugde en voldoening.

Hij boog zijn hoofd om de vlinder te bekijken. Het beestje bleef doodstil zitten, zijn piepkleine pootjes vastgeklemd aan zijn witte gevangenis van gaas. Papa’s haar was donker mahoniekleurig, en de olie

die hij erop had aangebracht om het plat te maken liet het glanzen in de zon, zoals het blad van de lange eettafel als Daisy het had gepoetst. Het goedge rook ook heerlijk – naar hem, naar troost, want hij was mijn thuis en ik hield meer van hem dan van al het andere in mijn beide werelden: die van de mensen en die van de elfjes. Ik hield ook van *maman*, natuurlijk, maar hoewel zij veel thuis was, had ik niet het gevoel dat ik haar net zo goed kende als papa. Ze bracht een hoop tijd in haar kamer door met iets wat migraine heette, en daarbuiten leek ze het altijd te druk te hebben om tijd aan mij te besteden.

‘Het is een prachtexemplaar, lieve meid!’ zei papa, die weer naar me opkeek. ‘Een echte zeldzaamheid in deze streek en ongetwijfeld van nobele afkomst,’ voegde hij eraan toe.

‘Zou het een vlinderprins kunnen zijn?’ vroeg ik.

‘Misschien wel,’ antwoordde papa instemmend. ‘We zullen het met alle respect behandelen, om zijn koninklijke komaf recht te doen.’

‘Lawrence, Posy... lunch!’ riep een stem van achter het gebladerte. Papa stond op, zodat hij boven de vlinderstruik uit kwam en over de gazons naar het terras van Admiral House kon zwaaïen.

‘We komen eraan, schat,’ riep hij vrij luid, want we bevonden ons op enige afstand. Ik zag de rimpeltjes van een glimlach om zijn ogen verschijnen bij de aanblik van zijn vrouw: mijn moeder en de onwetende koningin van het elfjesvolk. Dit was een spel van papa en mij alleen.

Hand in hand liepen we over de gazons, het vleugje pasgemaaid gras opsnuivend dat ik associeerde met gelukkige dagen in de tuin: de vrienden van papa en *maman*, een glas champagne in de ene hand, een croquethamer in de andere, de klap van een bal die over het cricketveld werd geslagen, dat papa speciaal voor deze gelegenheden maaide...

Die gelukkige dagen kwamen minder vaak voor sinds het begin van de oorlog, waardoor de herinneringen eraan nog kostbaarder leken. De oorlog had papa ook een mank been bezorgd, dus moesten we langzaam lopen, wat ik prima vond omdat het betekende dat hij net wat langer helemaal van mij was. Het ging nu veel beter met hem dan toen hij net terug was uit het ziekenhuis. Hij had als een oude man in een rolstoel gezeten en zijn ogen waren grijs geweest. Maar dankzij de goede zorgen van *maman* en Daisy en mijn ijverige pogingen om

hem verhalen voor te lezen, was zijn toestand snel verbeterd. Tegenwoordig had hij zelfs geen stok nodig bij het lopen, behalve als hij het landgoed verliet.

‘Goed, Posy, ga gauw naar binnen om je handen en je gezicht te wassen. Zeg maar tegen je moeder dat ik onze nieuwe gast nog even naar zijn verblijf breng,’ instrueerde papa me bij de opgang naar het terras, gebarend met het net.

‘Ja, papa,’ zei ik, waarop hij zich omdraaide, over het gazon liep en uiteindelijk door een grote buxushaag verdween. Hij was op weg naar de folly, die met zijn torentje van zandkleurige stenen het volmaakte kasteel voor elfjes en hun vlindervriendjes vormde. En papa bracht er heel veel tijd door. Alleen. Ik mocht slechts een blik werpen in de ronde ruimte achter de buitendeur – die erg donker was en rook naar mufte sokken – als maman me vroeg om papa voor de lunch te roepen.

Die ruimte beneden in de folly was de plek waar hij zijn ‘buitenspullen’ bewaarde, zoals hij ze noemde: een verzameling tennisrackets en wickets en bemodderde rubberlaarzen. Ik was nog nooit de trap op gevraagd, die in een spiraal omhoog leidde, helemaal naar boven (dat wist ik omdat ik hem stiekem een keer had beklommen toen papa door maman naar het huis was geroepen voor een telefoongesprek). Het was heel teleurstellend geweest te ontdekken dat hij de grote eikenhouten deur die me boven begroette op slot had gedaan. Hoe hard mijn kleine handen ook probeerden om de deurknop om te draaien, hij kwam niet in beweging. Ik wist dat deze kamer, in tegenstelling tot de ruimte eronder, veel ramen had, want die kon je van buitenaf zien. De folly deed me een beetje denken aan de vuurtoren in Southwold, hoewel ze was getooid met een gouden kroon in plaats van een fel licht.

Terwijl ik de treden naar het terras op liep, zuchtte ik vergenoegd bij de aanblik van de mooie lichtrode bakstenen muren van het huis met zijn rijen hoge schuiframen, omlijst door limoengroene ranken blauweweren. Ik zag dat de oude smeedijzeren tafel, nu eerder groen dan het oorspronkelijke zwart, op het terras al was gedekt voor de lunch. De drie placemats en glazen water vertelden me dat we met z’n drieën zouden lunchen, wat heel ongebruikelijk was. Ik dacht bij mezelf hoe

fijn het was om papa en maman straks even voor mezelf te hebben. Ik ging door de openslaande deuren de salon binnen, liep tussen de met zijden damast beklede banken door, die stonden opgesteld rondom de reusachtige marmeren open haard – zo groot dat de Kerstman er een glanzende rode kinderfiets doorheen had weten te krijgen – en huppelde door de doolhof van gangen naar de wc op de benedenverdieping. Ik deed de deur achter me dicht, draaide de grote zilveren kraan met beide handen open en waste ze grondig. Daarna ging ik op mijn tenen staan om in de spiegel te kijken of er vegeen op mijn gezicht zaten. Maman stelde veel prijs op een keurig uiterlijk – volgens papa lag dat aan haar Franse afkomst – en wee ons gebeente als we niet onberispelijk aan tafel verschenen.

Maar zelfs zij kon de weerbarstige bruine krullen die uit mijn strakke vlechten ontsnapt niet beteugelen. Ze kwamen tevoorschijn in mijn nek en wurmden zich een weg uit de schuifspeldjes die hun best deden om het haar van mijn voorhoofd te houden. Op een avond, toen hij me instopte, had ik papa gevraagd of ik wat van zijn haarolie mocht lenen omdat ik dacht dat die zou kunnen helpen, maar hij had alleen maar gegrinnikt en een van mijn springerige lokken om zijn vinger gewikkeld.

‘Geen sprake van. Ik hou van je krullen, lieve meid, en als ik het voor het zeggen had, zouden ze elke dag vrijelijk over je schouders golven.’

Terwijl ik terugliep door de gang, verlangde ik er voor de zoveelste keer naar om mamans gladde, sluike, lange blonde haar te hebben. Dat had de kleur van de witte chocolaatjes die ze na het avondeten bij de koffie serveerde. Mijn haar had meer weg van café au lait, zo noemde maman het althans; ik noemde het muisbruin.

‘Ah, daar ben je, Posy,’ zei maman toen ik het terras op stapte. ‘Waar is je zonnehoed?’

‘O, die zal ik wel in de tuin hebben laten liggen toen papa en ik vlin-
ders aan het vangen waren.’

‘Hoe vaak heb ik je gezegd dat je gezicht zal verbranden en dat je al vroeg zult gaan rimpelen als een gedroogde pruim,’ vermaande ze me terwijl ik ging zitten. ‘Je zult er op je veertigste uitzien als zestig.’

‘Ja, maman,’ zei ik instemmend, bij mezelf denkend dat veertig al

zo oud was dat het me tegen die tijd niet zou kunnen schelen.

‘Hoe gaat het op deze mooie dag met mijn andere lievelingsmeisje?’

Papa maakte zijn opwachting op het terras en zwierde mijn moeder rond in zijn armen, waarbij het water uit de kan die ze vasthield op de grijze tegels klotste.

‘Voorzichtig, Lawrence!’ berispte maman hem met een frons, waarna ze zich uit zijn greep losmaakte en de kan op tafel zette.

‘Is het geen prachtige dag?’ Hij glimlachte en nam plaats tegenover me. ‘En de weersverwachting voor het weekend en ons feest lijkt ook goed te zijn.’

‘Geven we een feest?’ vroeg ik terwijl maman naast hem ging zitten.

‘Jazeker, lieve meid. Je oudeheer is gezond genoeg verklaard om zijn plichten te hervatten, dus hebben maman en ik besloten om nog eens flink de bloemetjes buiten te zetten.’

Mijn hart sloeg een slag over terwijl Daisy, onze dienstbode op allerlei gebied sinds de andere bedienden waren vertrokken om oorlogswerk te verrichten, de vleeswaren en radijsjes serveerde. Ik had een hekel aan radijsjes, maar het was het enige wat deze week uit de moestuin was overgebleven, aangezien de meeste dingen die er werden geteeld ook door de oorlog werden opgeslokt.

‘Hoelang blijf je weg, papa?’ vroeg ik met een benepen stemmetje, want er was een grote brok in mijn keel verschenen. Het voelde alsof er al een radijsje was blijven steken en ik wist dat ik misschien wel op het punt stond te gaan huilen.

‘O, vast niet zo lang meer. Iedereen weet dat de moffen op verlies staan, maar ik moet nog even helpen het laatste zetje te geven, snap je? Ik kan mijn makkers niet in de steek laten, toch?’

‘Nee, papa,’ wist ik op beverige toon uit te brengen. ‘Je raakt toch niet weer gewond, hè?’

‘Maak je geen zorgen, *chérie*. Je papa is onverwoestbaar, nietwaar, Lawrence?’

Ik zag dat mijn moeder hem een strak glimlachje schonk en concludeerde dat zij net zo bezorgd was als ik.

‘Zeker, lieve schat.’ Hij legde zijn hand op de hare en gaf er een kneepje in. ‘Dat ben ik zeker.’

‘Papa?’ vroeg ik de volgende dag tijdens het ontbijt, mijn reepjes ge-roosterd brood zorgvuldig in mijn ei dopend. ‘Het is warm vandaag, dus kunnen we naar het strand gaan? We zijn al heel lang niet geweest.’

Ik zag papa een blik naar maman werpen, maar zij zat boven een kop café au lait haar brieven te lezen en leek het niet te merken. Maman kreeg altijd veel brieven uit Frankrijk, allemaal op flinterdun papier geschreven, nog dunner dan de vleugels van een vlinder, wat goed bij maman paste, want alles aan haar was fijntjes en slank.

‘Papa? Het strand?’ drong ik aan.

‘Lieverd, ik ben bang dat het strand momenteel niet geschikt is om op te spelen. Er is prikkeldraad en er liggen mijnen. Weet je nog dat ik je heb uitgelegd wat er vorige maand in Southwold is gebeurd?’

‘Ja, papa.’ Ik keek omlaag naar mijn ei en huiverde bij de herinnering aan die nacht dat Daisy me naar de Anderson-schuilkelder had gedragen (waarvan ik dacht dat die zo werd genoemd vanwege onze achternaam – ik vond het bijzonder verwarrend toen ik van Mabel hoorde dat haar familie ook een Anderson-schuilkelder had, want haar achternaam was Price). Het had geklonken alsof de hemel tot leven kwam met donder en bliksem, maar volgens papa had niet God daarvoor gezorgd, maar Hitler. In de kelder waren we allemaal dicht bij elkaar gekropen en had papa gezegd dat we moesten doen alsof we een egelfamilie waren en dat ik me als een klein egeltje moest ophouden. Maman was behoorlijk boos op hem geworden omdat hij me een egeltje noemde, maar ik had toch gedaan alsof, me ingegraven onder de grond terwijl de mensen boven ons oorlog voerden. Uiteindelijk waren die verschrikkelijke geluiden gestopt. Papa had gezegd dat we allemaal terug naar bed konden, maar ik was droevig dat ik in mijn eentje naar mijn mensenbed moest en dat we niet allemaal samen in ons hol bleven.

De volgende ochtend had ik Daisy huilend in de keuken aangetroffen, maar ze wilde niet zeggen wat er was. De melkkar kwam die dag niet, en toen had maman ook nog gezegd dat ik niet naar school zou gaan omdat het gebouw er niet meer stond.

‘Maar hoe kan het er niet meer staan, maman?’

‘Er is een bom op gevallen, chérie,’ had ze gezegd, een wolkje sigarettenrook uitblazend.

Maman zat nu ook te roken. Soms was ik bang dat ze haar brieven in brand zou steken, want ze hield ze tijdens het lezen heel dicht bij haar gezicht.

‘Maar ons strandhuisje dan?’ vroeg ik papa. Ik was dol op ons kleine huisje – het was botergeel geschilderd en het stond aan het einde van de rij. Als ik de ene kant op keek, kon ik dus doen alsof wij de enige mensen op het strand waren, en als ik de andere kant op keek, waren we niet zo heel ver verwijderd van de aardige ijscoman bij de pier. Papa en ik maakten altijd omvangrijke zandkastelen met torentjes en slotgrachten, groot genoeg voor alle kleine krabbetjes om in te wonen als ze dichtbij genoeg durfden te komen. Maman wilde nooit mee naar het strand; ze zei dat het er ‘te zanderig’ was, wat volgens mij net zoiets was als zeggen dat de zee te nat was.

Elke keer dat we gingen, liep er een oude man met een breedgerande hoed langzaam over het strand, in het zand porrend met een lange stok, maar niet zo een als papa had gebruikt als steun bij het lopen. De man had een grote zak in zijn hand en stopte zo nu en dan om te graven.

‘Wat doet hij, papa?’ had ik gevraagd.

‘Die meneer is een strandjutter, lieverd. Hij stroopt de kust af, op zoek naar aangespoelde dingen die bijvoorbeeld van schepen af zijn gevallen of hiernaartoe zijn gedreven van verre kusten.’

‘O ja,’ had ik gezegd, hoewel er volgens mij geen stroop aan te pas kwam. ‘Denk je dat hij een schat zal vinden?’

‘Ik denk dat hij op een dag wel iets zal vinden als hij blijft zoeken.’

Met groeiende opwindning had ik toegekeken hoe de man iets uit het gegraven gat trok en het zand eraf streek, maar dat bleek alleen maar een oude emailen theepot te zijn.

‘Wat jammer nou,’ had ik gezucht.

‘Lieverd, wat voor de ene mens niets waard is, kan voor een ander wél waardevol zijn. Maar misschien zijn we in zekere zin allemaal strandjutters,’ had papa gezegd, zijn ogen samengeknepen tegen het zonlicht. ‘We gaan op zoek in de hoop die ene ongrijpbare schat te vinden die ons leven zal verrijken, en als we dan een theepot opgraven in plaats van een glinsterend juweel, blijven we zoeken.’

‘Zoek jij nog steeds naar een schat, papa?’

‘Nee, mijn prinses van de elfjes, die heb ik al gevonden,’ had hij glimlachend gezegd, met een kus op mijn kruin.

Na veel gesmeek en gebedel gaf papa uiteindelijk toe en besloot hij me mee te nemen naar een rivier om te gaan zwemmen, dus hielp Daisy me mijn badpak aan te trekken, zette ze een hoed op mijn krullen en stapte ik in papa’s auto. Maman had gezegd dat ze het te druk had met de voorbereidingen voor het feest van morgen, maar dat vond ik best, want nu konden de koning van het elfjesvolk en ik alle schepsels uit de rivier verwelkomen op ons hof.

‘Zijn er otters?’ vroeg ik, terwijl we niet naar zee reden, maar de andere kant op, door de golvende velden.

‘Je moet heel stil zijn als je otters wilt zien,’ zei papa. ‘Denk je dat dat lukt, Posy?’

‘Natuurlijk!’

We reden lange tijd voordat ik de blauwe slang van de rivier achter het riet ontdekte. Papa parkeerde de auto en samen liepen we naar de oever. Hij droeg onze wetenschappelijke uitrusting mee: een fototoestel, vlindernetten, glazen potjes, limonade en sandwiches met cornedbeef.

Er scheerden libellen over het wateroppervlak; ze verdwenen snel toen ik in het water plonsde. Dat was heerlijk koel, maar mijn hoofd en gezicht prikten van de warmte onder mijn hoed, dus die gooide ik op de kant, waar papa nu ook zijn zwembroek had aangetrokken.

‘Als hier al otters zaten, waren ze nu zeker gevluucht met al deze drukte,’ zei papa toen hij het water in liep. Het kwam amper tot zijn knieën, zo lang was hij. ‘Nou, kijk eens naar al dat blaasjeskruid. Zullen we er wat van meenemen voor onze verzameling?’

Samen reikten we in het water en trokken een van de gele bloemen eruit, waarbij de knobbelige wortels tevoorschijn kwamen. Er hadden veel kleine beestjes in gewoond, dus vulden we een pot met water en stopten ons exemplaar erin om het goed te bewaren.

‘Herinner je je de Latijnse naam nog, lieverd?’

‘*Utri-cu-la-ria!*’ antwoordde ik trots, en ik stapte uit het water om naast hem op de met gras begroeide oever te gaan zitten.

‘Mijn knappe kind. Beloof me dat je onze verzameling blijft aanvul-

len. Als je een interessante plant vindt, droog die dan zoals ik het je heb geleerd. Tenslotte zal ik hulp nodig hebben met mijn boek als ik weg ben, Posy.' Hij gaf me een sandwich uit de picknickmand, die ik aanpakte terwijl ik heel ernstig en wetenschappelijk probeerde te kijken. Ik wilde dat papa wist dat hij me zijn werk kon toevertrouwen. Hij was voor de oorlog iets geweest wat botanicus heette, en hij was al zo ongeveer mijn hele leven bezig met het schrijven van zijn boek. Hij sloot zich vaak op in zijn folly om 'na te denken en te schrijven'. Soms nam hij het boek mee naar het huis en liet hij me wat van de door hem gemaakte tekeningen zien.

En die waren prachtig. Hij legde uit dat hij schreef over de omgeving waarin we leefden en toonde me mooie illustraties van de vlin-
ders en insecten en planten. Hij had me eens verteld dat als er maar één ding verandert, alles uit balans kan raken.

'Kijk bijvoorbeeld eens naar die muggen daar,' had papa op een warme zomeravond gezegd, wijzend naar een hinderlijke wolk van beestjes. 'Die zijn essentieel voor het ecosysteem.'

'Maar ze bijten ons,' had ik gezegd, er eentje wegslaand.

'Dat is ook zo,' had hij gegrinnikt. 'Maar zonder muggen zouden veel vogelsoorten geen vaste voedselbron meer hebben en zouden hun aantallen drastisch verminderen. En als vogelpopulaties worden aangetast, heeft dat weer gevolgen voor de rest van de voedselketen. Zonder vogels zouden andere insecten, zoals sprinkhanen, ineens minder natuurlijke vijanden hebben, zodat ze zich zouden blijven vermenigvuldigen en alle planten zouden opeten. En zonder planten...'

'Is er geen voedsel voor de herbivoren?'

'Herbivoren. Dus alles hangt met elkaar samen, begrijp je? En de kleine slag van een vlindervleugel kan al het verschil in de wereld maken.'

Daar zat ik nu over na te denken, kauwend op mijn sandwich.

'Ik heb iets speciaals voor je,' zei papa, en hij stak zijn hand in zijn rugzak. Hij trok er een glanzend, rechthoekig plat blik uit en gaf het aan mij.

Ik maakte het open en zag tientallen perfect geslepen potloden in alle kleuren van de regenboog.

'Tijdens mijn afwezigheid wil ik graag dat je verdergaat met teke-

nen, zodat je me, als ik terug ben, kunt laten zien hoeveel beter je erin bent geworden.’

Ik knikte, te blij met mijn cadeau om iets te kunnen zeggen.

‘In Cambridge werd ons geleerd om goed naar de wereld te kijken,’ ging hij verder. ‘Heel veel mensen zijn blind voor de schoonheid en de magie om hen heen. Maar jij niet, Posy, jij hebt er al meer oog voor dan de meesten. Als we de natuur tekenen, beginnen we haar te begrijpen – we zien alle verschillende onderdelen en hoe ze in elkaar grijpen. Door te tekenen wat je ziet en het te bestuderen, kun jij andere mensen helpen om ook het wonder van de natuur te begrijpen.’

Toen we thuiskwamen, gaf Daisy me een standje omdat mijn haar nat was geworden en stopte me in bad, wat ik onlogisch vond, want zo maakte ze mijn haar immers opnieuw nat. Nadat Daisy me naar bed had gebracht en de deur achter zich dicht had gedaan, glipte ik er weer uit, haalde mijn nieuwe kleurpotloden tevoorschijn en streek over de zachte maar toch scherpe punten. Ik dacht bij mezelf dat ik hard moest oefenen. Tegen de tijd dat papa terug zou zijn uit de oorlog zou ik hem dan kunnen laten zien dat ik goed genoeg was om ook naar Cambridge te gaan – al was ik een meisje.

De volgende ochtend keek ik uit mijn slaapkamerraam en zag ik hoe de auto’s over onze oprijlaan aan kwamen rijden. Ze zaten allemaal vol mensen; ik had maman horen uitleggen dat al haar vrienden hun benzinebonnen hadden verzameld om de reis vanuit Londen te kunnen maken. Zij noemde ze trouwens *émigrés*, en ik wist dat dat ‘emigranten’ betekende, want ze sprak al Frans tegen me sinds ik een baby was. In het woordenboek stond dat een emigrant iemand was die van zijn oorspronkelijke land naar een ander land was verhuisd. Maman zei dat het voelde alsof heel Parijs naar Engeland was gekomen om de oorlog te ontvluchten. Ik wist uiteraard best dat dat niet waar was, maar er leken toch altijd meer van haar Franse vrienden op de feesten te zijn dan van papa’s Engelse. Dat vond ik helemaal niet erg, want ze waren heel kleurrijk, de heren met hun fleurige sjaals en smokingjasjes in rijke tinten, en de dames met hun satijnen jurken en rood gestifte lippen. En het beste van alles was dat ze altijd cadeautjes voor me meebrachten, zodat het net Kerstmis was.

Papa noemde ze mamans 'bohemiens', over wie het woordenboek zei dat het creatieve mensen zijn, zoals artiesten, muzikanten en kunstschilders. Maman was ooit zangeres geweest in een beroemde Parijse nachtclub en ik luisterde graag naar haar stem, die zo diep en zijdezacht was als gesmolten chocolade. Ze wist natuurlijk niet dat ik luisterde, want het was de bedoeling dat ik al sliep, maar dat was onmogelijk als er een feest werd gehouden, dus sloop ik altijd de trap af om naar de muziek en het gepraat te luisteren. Het was alsof maman op zulke avonden tot leven kwam, alsof ze zich tussen de feesten voordeed als een ziellose pop. Ik vond het fijn te horen hoe ze lachte, want als we onder elkaar waren, deed ze dat niet vaak.

Papa's vliegende vrienden waren ook aardig, hoewel ze zich allemaal ongeveer hetzelfde kleedden, in marineblauw en bruin, waardoor het moeilijk was om ze uit elkaar te houden. Mijn peetvader, Ralph, die papa's beste vriend was, vond ik het leukst: hij was heel knap met zijn donkere haar en grote bruine ogen. In een van mijn sprookjesboeken stond een foto van de prins die Sneeuwwitje wakker kust. Ralph leek precies op hem. Hij speelde ook heel mooi piano – voor de oorlog was hij concertpianist (voor de oorlog was zo goed als iedere volwassene die ik kende iets anders geweest, behalve Daisy, onze dienstbode). Oom Ralph leed aan een of andere ziekte waardoor hij niet kon vechten of oorlogsvliegtuigen kon besturen. Hij had wat de volwassenen een 'kantoorbaan' noemden, maar ik kon me niet voorstellen wat iemand in een kantoor deed behalve achter een bureau zitten – dus dat deed hij waarschijnlijk. Als papa weg was om in zijn Spitfires te vliegen, kwam oom Ralph geregeld bij maman en mij op bezoek, waar we allebei enorm van opfleurden. Hij kwam dan op zondag lunchen, waarna hij voor mij en maman piano speelde. Ik had me kortgeleden gerealiseerd dat papa bijna vier van mijn zeven jaar op deze aarde weg naar de oorlog was geweest, wat voor maman heel naar moest zijn geweest, met alleen mij en Daisy als gezelschap.

Ik ging op mijn vensterbank zitten en rekte mijn nek om te zien hoe maman haar gasten begroette op het bordes dat naar de voordeur onder mijn raam leidde. Ze zag er prachtig uit vandaag, in een nachtblauwe jurk die bij haar mooie ogen paste, en toen papa zich bij haar voegde en een arm om haar middel liet glijden, voelde ik me heel ge-

lukkig. Daisy kwam binnen om me de nieuwe jurk aan te trekken die ze van een stel oude groene gordijnen voor me had gemaakt. Terwijl ze mijn haar borstelde en er met een groen lint een klein gedeelte van naar achteren bond, besloot ik niet te denken aan papa's vertrek van morgen, wanneer er weer een stormachtige stilte zou neerdalen over Admiral House en over ons, de bewoners.

'Klaar om naar beneden te gaan, Posy?' vroeg Daisy me. Ik zag dat ze een rood gezicht had, dat ze bezweet was en er erg vermoeid uitzag, waarschijnlijk omdat het heel warm was en ze voor alle gasten eten moest maken, en dat zonder hulp. Ik schonk haar mijn liefste glimlach.

'Ja, Daisy.'

Eigenlijk was Posy niet mijn echte naam; ik was vernoemd naar mijn moeder, Adriana. Maar aangezien het veel te lastig zou zijn om twee van ons naar dezelfde naam te laten luisteren, werd er besloten dat mijn tweede naam als roepnaam gebruikt zou worden: Rose, naar mijn Engelse oma. Daisy had me verteld dat papa me, toen ik nog een baby was, 'Rosy Posy' begon te noemen en dat de tweede helft daarvan op een gegeven moment was blijven hangen. Wat ik prima vond omdat 'Posy' volgens mij ook veel beter bij me paste dan allebei mijn echte namen.

Sommige van papa's oudere familieleden noemden me nog steeds Rose, en daar reageerde ik natuurlijk wel op, want ik had geleerd dat ik volwassenen altijd beleefd antwoord moest geven, maar op het feest kende iedereen me als Posy. Ik kreeg knuffels en kusjes en ik kreeg met lintjes dichtgebonden netjes met lekkernijen toegestopt. Mamans Franse vrienden gaven de voorkeur aan gesuikerde amandelen, die ik eerlijk gezegd niet zo lekker vond, maar ik wist hoe moeilijk het was om chocolade te vinden, vanwege de oorlog.

Gezeten aan de lange schraagtafel die op het terras was neergezet opdat we er allemaal konden zitten, voelde ik de felle zon op mijn zonnehoed – waar ik het alleen maar warmer door had – en luisterde naar het geklets om me heen. Ik zou willen dat elke dag in en om Admiral House zo zou kunnen zijn. Maman en papa samen in het midden, als een koning en koningin die open hof hielden, zijn arm om

haar witte schouder gedrapeerd. Ze zagen er allebei zo verschrikkelijk gelukkig uit dat ik wel kon huilen.

‘Gaat het wel, lieve Posy?’ vroeg oom Ralph, die naast me zat. ‘Verrekte heet hierbuiten,’ voegde hij eraan toe terwijl hij een onberispelijke witte zakdoek uit de zak van zijn jasje viste en er zijn voorhoofd mee afveegde.

‘Ja, oom Ralph. Ik dacht alleen maar dat maman en papa er vandaag zo gelukkig uitzien. En dat het droevig is dat hij terug naar de oorlog moet.’

‘Ja.’

Ik keek hoe Ralph mijn ouders gadesloeg en vond dat hij er plotseling ook droevig uitzag.

‘Nou, als het een beetje meezit, is het allemaal snel voorbij,’ zei hij ten slotte. ‘En dan kunnen we allemaal ons leven weer oppakken.’

Na de lunch mocht ik een poosje croquet spelen, wat me verrassend goed afging, waarschijnlijk omdat de meeste volwassenen al vrij veel wijn hadden gedronken en de bal alle kanten op lieten zwabberen. Ik had papa eerder horen zeggen dat hij voor de gelegenheid de laatste wijn uit de kelder zou schenken, en het leek erop dat de gasten het grootste deel ervan al achterover hadden geslagen. Ik begreep niet goed waarom volwassenen dronken wilden worden; naar mijn idee werden ze alleen maar luider en dwazer, maar misschien zou ik het ooit begrijpen als ik volwassen was. Toen ik over het gazon naar de tennisbaan liep, zag ik een man met zijn armen om twee vrouwen heen geslagen onder een boom liggen. Ze waren alle drie in diepe slaap verzonken. Iemand op het terras speelde op een saxofoon en ik dacht bij mezelf hoe gunstig het was dat we geen burendichtbij hadden wonen.

Ik wist dat ik van geluk mocht spreken dat ik in Admiral House woonde. Toen ik voor het eerst naar de plaatselijke school ging en voor de thee werd uitgenodigd bij Mabel, een vriendinnetje dat ik had opgedaan, was ik hogelijk verbaasd geweest dat haar familie in een huis woonde waar de voordeur direct toegang tot de woonkamer gaf. Er was een klein keukentje achterin en de wc was búten! Ze had vier broertjes en zusjes, met wie ze een kleine slaapkamer op de bovenver-

dieping deelde. Het was de eerste keer dat ik me had gerealiseerd dat ik uit een rijke familie kwam, dat niet iedereen in een groot huis met een park als tuin woonde – en het was nogal een schok voor me. Toen Daisy me ophaalde, had ik gevraagd waarom dat zo was.

‘Het leven is een loterij, Posy,’ had Daisy met haar zachte Suffolkse accent gezegd. ‘Sommige mensen hebben geluk en andere niet.’

Daisy hield ervan gezegdes te gebruiken. De helft van de tijd begreep ik niet wat ze bedoelde, maar ik was heel blij dat het lot mij kennelijk gunstig gezind was geweest, en ik besloot dat ik harder moest bidden voor iedereen die een minder gelukkig lootje had getrokken.

Ik wist eigenlijk niet zeker of de juf, Miss Dansart, me wel leuk vond. Hoewel ze ons allemaal aanmoedigde onze vinger op te steken als we het antwoord op een vraag wisten, leek ik altijd de eerste te zijn die dat deed. Op zo’n moment rolde ze een beetje met haar ogen en trok haar lippen in een rare vorm. ‘Ja, Posy,’ zei ze dan met een vermoeide stem. Ik hoorde haar op het schoolplein een keer praten tegen een andere juf toen ik aan het ene uiteinde van een lang springtouw stond te draaien.

‘Enig kind... Opgegroeid in het gezelschap van volwassenen... Ontzettend voorlijk...’

Thuis had ik ‘voorlijk’ opgezocht in het woordenboek. En daarna was ik gestopt met mijn vinger opsteken, zelfs als het antwoord dat ik voor me hield brandde in mijn keel.

Om zes uur leken de gasten weer te ontwaken en gingen ze zich omkleden voor het diner. Ik liep naar de keuken, waar Daisy een gebaar maakte naar mijn avondeten.

‘Brood en jam voor jou vanavond, Miss Posy. Ik heb hier twee zalmen die meneer Ralph heeft meegebracht en ik kan er kop noch staart aan vinden.’

Daisy grinnikte om haar eigen grapje en plotseling had ik medelijden met haar omdat ze steeds zo hard moest werken.

‘Kan ik wat doen om je te helpen?’

‘Ik heb Marjory’s twee jongsten gevraagd om vanavond de tafel te dekken en te serveren, dus ik red me wel. Maar toch bedankt,’ zei ze met een glimlach. ‘Je bent een lieve meid.’

Toen ik mijn eten ophad, glipte ik de keuken uit voordat Daisy me naar boven kon sturen om me klaar te maken voor de nacht. Het was zo'n mooie avond dat ik weer naar buiten wilde om er nog even van te genieten. Ik stapte het terras op en zag dat de zon, die nog net boven de eikenbomen hing, met schuine strepen boterkleurig licht op het gras scheen. De vogels zongen alsof het nog midden op de dag was, en het was nog steeds warm genoeg om zonder vestje buiten te zijn. Ik ging op een van de treden zitten, streek mijn katoenen jurk over mijn knieën en bestudeerde een admiraalvlinder die was neergestreken op een plant in het glooiende bloembed dat afliep naar de tuin. Ik had altijd gedacht dat ons huis was genoemd naar de vlinders die zo fraai over de struiken fladderden. Ik was erg van streek geweest toen ik van maman hoorde dat het naar mijn over-over-overgrootvader (ik geloof met drie keer 'over', maar misschien ook vier) was genoemd, die admiraal bij de marine was geweest. Dat was lang niet zo romantisch.

Hoewel papa had gezegd dat admiraalvlinders in deze omgeving 'heel gewoon' waren (wat maman zei over sommige kinderen uit mijn klas), vond ik ze de mooiste vlinders die er bestonden, met hun rood-zwarte vleugels en de witte stippen aan de bovenkant. Ze deden me denken aan de Spitfires waar papa in vloog. Maar daar werd ik dan weer verdrietig van, omdat ik wist dat hij morgen weer weg zou gaan om erin te vliegen.

'Hallo, lieverd van me, wat doe jij hier in je eentje?'

Het geluid van zijn stem deed me opschrikken, omdat ik net aan hem had zitten denken. Ik keek op en zag hem over het terras naar me toe lopen. Hij rookte een sigaret, maar die gooide hij op de grond en hij zette zijn voet erop om hem te doven. Hij wist dat ik een hekel had aan de stank.

'Vertel je Daisy niet dat je me gezien hebt, papa? Anders stuurt ze me meteen naar bed,' zei ik vlug toen hij naast me ging zitten.

'Vooruit dan maar. Niemand zou in bed moeten liggen op een hemelse avond als deze. Ik geloof dat juni de beste maand is die Engeland te bieden heeft. Alles in de natuur is hersteld na de lange winterslaap, heeft zich uitgerekt, gegaapt en zijn bladeren en bloemen voor ons ontvouwen. In augustus is de energie opgebrand door de warmte en maakt alles zich klaar om weer te gaan slapen.'

‘Net als wij, papa. In de winter wil ik best naar bed,’ zei ik.

‘Precies, lieverd. Vergeet nooit dat we onverbreekelijk vervlochten zijn met de natuur.’

‘In de Bijbel staat dat God alles op aarde gemaakt heeft,’ zei ik gewichtig, want dat had ik geleerd in de godsdienstles.

‘Zeker, hoewel ik het moeilijk te geloven vind dat hij dat in slechts zeven dagen voor elkaar heeft gekregen,’ gniffelde hij.

‘Het is magie, toch, papa? Net als de Kerstman die alle kinderen op de wereld in één nacht cadeautjes kan brengen.’

‘Ja, Posy, ja natuurlijk. De wereld is een magische plek en we mogen ons gelukkig prijzen dat we er leven. Vergeet dat nooit, goed?’

‘Nee, papa. Papa?’

‘Ja, Posy?’

‘Hoe laat ga je morgen weg?’

‘Na de lunch moet ik met de trein.’

Ik bestudeerde mijn zwarte lakschoenen. ‘Ik ben bang dat je weer gewond raakt.’

‘Je hoeft niet bang te zijn, lieverd. Zoals je maman al heeft gezegd, ben ik onverwoestbaar,’ zei hij glimlachend.

‘Wanneer kom je weer thuis?’

‘Wanneer ik verlof heb, en dat zal niet zo heel lang duren. Zorg je voor je moeder zolang ik weg ben? Ik weet dat ze zich hier in haar eentje ellendig voelt.’

‘Dat probeer ik altijd, papa. Ze wordt alleen maar droevig omdat ze jou mist en van je houdt, toch?’

‘Ja, en allemachtig, Posy, ik hou van haar. De gedachte aan haar – en aan jou – helpt me erdoorheen als ik vlieg. We waren nog maar kort getrouwd toen deze vervloekte oorlog begon, weet je.’

‘Toen je haar had horen zingen in een club in Parijs, ter plekke verliefd op haar was geworden en haar mee naar Engeland had genomen om haar tot je bruid te maken voor ze zich kon bedenken,’ zei ik dromerig. Mijn ouders’ liefdesverhaal was veel beter dan alle sprookjes uit mijn boeken.

‘Ja. De liefde maakt de magie in het leven, Posy. Zelfs op de meest troosteloze dag midden in de winter kan de liefde de wereld verlichten en net zo mooi laten lijken als ze nu is.’

Papa slaakte een diepe zucht en nam mijn hand in zijn grote hand. ‘Belof me dat je, als je de liefde ooit vindt, die dan vastgrijpt en nooit meer loslaat.’

‘Dat belof ik, papa,’ zei ik met een ernstige blik.

‘Goed zo. Nou, ik moet me maar eens gaan omkleden voor het diner.’

Hij plantte een kus op mijn krullen, stond op en liep het huis weer in.

Op dat moment wist ik het niet, maar dat was het laatste echte gesprek dat ik ooit met mijn vader zou hebben.

Papa vertrok de volgende middag, net als alle gasten. Die avond was het heel warm en voelde de lucht log en zwaar bij het inademen, alsof alle zuurstof eruit was gezogen. Het huis was stil. Daisy maakte haar wekelijkse uitstapje met haar vriendin Edith, dus was zelfs het geluid van haar gemopper of gezang bij de afwas afwezig – ik gaf de voorkeur aan het gemopper. Er was trouwens heel veel afwas: er stonden hele stapels vaat op dienbladen in de bijkeuken te wachten tot ze zouden worden schoongemaakt. Ik had aangeboden om met de glazen te helpen, maar Daisy had gezegd dat ze meer last dan gemak van me zou hebben, wat ik niet eerlijk vond.

Maman was naar bed gegaan zodra de laatste auto achter de kastanjebomen was verdwenen. Ze had klaarblijkelijk weer migraine, wat volgens Daisy een deftig woord was voor een kater, wat dat ook wezen mocht. Ik zat in mijn kamer, opgerold op de vensterbank boven het portaal aan de voorkant van Admiral House. Hier kon ik, als er iemand werd verwacht, diegene als eerste zien aankomen. Papa noemde deze plek mijn uitkijkpost, en sinds Frederick, de butler, was weggegaan om te vechten, was ik meestal degene die de voordeur opendeed.

Van hieruit had ik een perfect uitzicht op de oprijlaan, die werd geflankeerd door rijen oude kastanjes en eiken. Papa had me verteld dat sommige daarvan bijna driehonderd jaar geleden waren geplant, toen mijn over-over-overgrootvader het huis voor zichzelf had laten bouwen. (Ik vond dat een fascinerend idee, omdat het betekende dat bomen bijna vijf keer zo lang leefden als mensen – als de *Encyclopaedia Britannica* in de bibliotheek tenminste gelijk had en de gemid-

delde levensverwachting van de mens eenenzestig was voor mannen, en zevenenzestig voor vrouwen.) Als ik mijn ogen op een heldere dag samenknep, zag ik een dunne lijn grijsblauw die zich horizontaal uitstrekte boven de boomtoppen en onder de hemel. Dat was de Noordzee, die maar acht kilometer van Admiral House lag. Het was een beangstigende gedachte dat papa er binnenkort misschien wel overheen zou vliegen in zijn kleine toestel.

‘Kom veilig thuis, kom snel thuis,’ fluisterde ik naar de donkergrijze wolken die op de ondergaande zon drukten en op het punt stonden haar te pletten als een sappige sinaasappel (daar had ik er al héél lang geen meer van geproefd). De lucht was roerloos en er kwam geen briesje door mijn open raam zweven. Ik hoorde het gerommel van onweer in de verte en ik hoopte maar dat Daisy ongelijk had en dat God niet kwaad op ons was. Ik wist nooit zo goed of Hij Daisy’s boze God was of de aardige van de dominee. Misschien was Hij net als een vader of moeder en kon Hij beide zijn.

Terwijl de eerste regendruppels begonnen te vallen, snel uitmondend in een stortbui met schichten van Gods toorn flitsend aan de hemel, hoopte ik dat papa veilig op zijn basis zat, want anders kon hij weleens vreselijk nat worden, of erger nog, door de bliksem worden geraakt. Ik sloot het raam omdat de vensterbank nat werd, en ik merkte dat mijn maag bijna net zo luid rammelde als de donder. Dus liep ik naar beneden om het brood en de jam te zoeken die Daisy voor me had klaargezet.

In het sombere schemerdonker daalde ik de brede eikenhouten trap af. Ik dacht bij mezelf hoe stil het huis was in vergelijking met gisteren, alsof er een nest zoemende, praatgrage bijen was neergedaald en net zo plotseling weer was vertrokken. Boven mij weerklonk opnieuw een donderslag, die de stilte doorbrak, en het leek me maar goed dat ik de duisternis, het onweer en het alleen-zijn niet eng vond.

‘O Posy, wat een griezelig huis,’ had Mabel gezegd toen ik haar bij ons had uitgenodigd. ‘Met al die schilderijen van dode mensen in hun ouderwetse kleren! Ik krijg er de bibbers van, hoor,’ had ze huiverend verklaard, wijzend naar de portretten van Anderson-voorouders langs de trap. ‘Ik zou m’n kamer niet uit durven om ’s nachts te gaan plassen, voor het geval het spookte.’

‘Dat zijn mijn familieleden van lang geleden en ik ga ervan uit dat ze heel vriendelijk zouden zijn als ze terugkwamen om gedag te zeggen,’ had ik gezegd, van mijn stuk gebracht omdat ze niet meteen weg was geweest van mijn geliefde Admiral House.

Nu, lopend door de hal en de galmende gang die naar de keuken leidde, was ik helemaal niet bang, hoewel het inmiddels erg donker was en maman, die waarschijnlijk nog steeds boven in haar kamer lag te slapen, me niet zou horen als ik gilde.

Ik wist dat ik hier veilig was, dat er niets ergs kon gebeuren binnen de solide muren van dit huis.

Ik stak mijn hand uit om de lamp in de keuken aan te knippen, maar die leek niet te werken, dus stak ik maar een van de kaarsen aan die op een plank stonden. Ik was goed in kaarsen aansteken, aangezien de elektriciteit in Admiral House, vooral sinds de oorlog, niet betrouwbaar was. Ik hield van hun zachte, flakkerende schijnsel dat alleen je directe omgeving verlichtte en dat zelfs de lelijkste persoon er mooi uit kon laten zien. Ik pakte de boterhammen die Daisy voor me had afgesneden – ik mocht dan wel kaarsen aansteken, maar beslist geen scherpe messen aanraken – en besmeerde ze met een dikke laag boter en jam. Daarna nam ik, kauwend op de eerste hap, het bord en de kaars mee naar boven en liep ik terug naar mijn slaapkamer om naar het onweer te kijken.

Ik ging op mijn vensterbank zitten en at van het brood met de jam, denkend aan Daisy, die altijd bezorgd om me was als ze wegging op haar vrije avond. Vooral als papa er niet was.

‘Het is niet goed voor een klein meisje om alleen te zijn in zo’n groot huis,’ mompelde ze dan. Ik legde dan altijd uit dat ik niet alleen was, aangezien maman er ook nog was, en dat ik trouwens niet ‘klein’ was, want ik was al zeven, dus best groot.

‘Pf!’ reageerde ze dan terwijl ze haar schort afdeed en aan het haakje aan de keukendeur hing. ‘Wat ze ook zegt, maak je mama gewoon wakker als je haar nodig hebt, hoor.’

‘Dat zal ik doen,’ zei ik altijd, maar natuurlijk deed ik dat nooit, zelfs niet die keer dat ik op de vloer had overgegeven en ik heel erge buikpijn had. Ik wist dat maman boos zou worden als ik haar wakker maakte, omdat ze haar slaap hard nodig had. Hoe dan ook vond ik het

niet vervelend om alleen te zijn, want daar was ik aan gewend sinds papa naar de oorlog was gegaan. Bovendien had ik de hele verzameling van de *Encyclopaedia Britannica* uit de bibliotheek om te lezen. Ik was klaar met de twee eerste delen, maar ik had er nog tweeëntwintig te gaan, waar ik volgens mij pas doorheen zou zijn als ik volwassen was.

Vanavond, zonder stroom, was het te donker om te lezen, en de kaars was nog maar een stompje, dus keek ik naar de sterren en probeerde niet te denken aan het feit dat papa was vertrokken, want dan zouden er tranen uit mijn ogen vallen, net zo hevig als de regendruppels die tegen het raam sloegen.

Terwijl ik naar buiten keek, viel mijn oog op een flitsje rood in de bovenhoek van het glas.

‘O! Een vlinder! Een admiraalvlinder!’

Ik ging op de vensterbank staan en zag dat het arme ding zijn best deed om onder het raamkozijn een schuilplaats tegen het onweer te vinden. Ik moest het redden, dus opende ik voorzichtig het bovenste raampje en stak mijn hand naar buiten. Hoewel het beestje niet bevoogd, duurde het even voor ik het tussen mijn duim en wijsvinger had vastgepakt, omdat ik zijn fragiele vleugels, die stevig gesloten en nat en glad waren, niet wilde beschadigen.

‘Hebbes,’ fluisterde ik. Voorzichtig trok ik mijn hand – nu kletsnat – terug door het raampje, dat ik met mijn droge hand weer sloot.

‘Nou, kleintje,’ zei ik zacht terwijl ik het beestje op mijn handpalm eens goed bekeek. ‘Ik vraag me af hoe ik je vleugels droog krijg?’

Ik probeerde na te gaan hoe ze buiten in de natuur zouden opdrogen, want ze zouden vast wel vaker nat worden.

‘Met een warm briesje,’ bedacht ik hardop, en ik begon zachtjes te blazen. Aanvankelijk bleef de vlinder roerloos zitten, maar na enige tijd, toen ik dacht dat ik zou flauwvallen van alle adem die ik verbruikte, zag ik hoe de vleugels zich klapwiekend openden. Ik had nog nooit een vlinder op de palm van mijn hand gehad, dus boog ik voorover en bestudeerde de prachtige kleuren en het verfijnde patroon.

‘Jij bent een schoonheid, zeg,’ zei ik. ‘Tja, je kunt vanavond niet terug naar buiten, want dan verdrink je, dus zal ik je hier op de vensterbank laten zitten? Dan kun je naar je vriendjes buiten kijken en laat ik je morgenochtend vrij.’

Behoedzaam pakte ik de vlinder met mijn vingertoppen op en zette hem op de vensterbank. Ik keek er een tijdje naar, me afvragend of vlinders met hun vleugels open of gesloten sliepen. Maar inmiddels begonnen mijn eigen ogen dicht te vallen, dus trok ik de gordijnen dicht om ervoor te zorgen dat het schepseltje niet in de verleiding zou komen de kamer in te vliegen om op het plafond ver boven mij te gaan zitten. Ik zou het dan nooit meer kunnen bereiken en dan stierf het misschien wel van de honger of angst.

Ik pakte de kaars en liep door de kamer naar mijn bed, voldaan dat ik een leven had weten te redden. Misschien was dat een goed voorteken en zou papa deze keer niet gewond raken.

‘Welterusten, vlinder. Slaap lekker en tot morgenochtend,’ fluisterde ik, waarna ik de kaars uitblies en in slaap viel.

Toen ik wakker werd, zag ik dat er vanuit de openingen tussen de gordijnen scherven licht over het plafond sneden. Ze waren vandaag goudkleurig, wat betekende dat de zon scheen. Ik dacht aan de vlinder, stapte uit bed en trok voorzichtig de gordijnen open.

‘Ach!’

Ik hield mijn adem in bij het zien van mijn vlinder, zijn vleugels gesloten en liggend op zijn zij met zijn kleine pootjes in de lucht. Omdat de onderkant van zijn vleugels grotendeels donkerbruin was, zag hij er eerder uit als een grote en dode mot. De tranen sprongen me in de ogen toen ik het beestje aanraakte, voor de zekerheid, maar het verroerde zich niet, dus wist ik dat zijn ziel al in de hemel was. Misschien was het doodgegaan omdat ik het gisteravond niet had vrijgelaten. Papa zei altijd dat je ze heel snel weer moest bevrijden, en hoewel dit exemplaar niet in een glazen pot had gezeten, had ik het wel in huis gehaald. Misschien was het gestorven aan een longontsteking of bronchitis, want het was heel nat geworden.

Ik stond ernaar te kijken en ik wist gewoon dat het een heel slecht voorteken was.